

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie **K. P.**

oskarżonego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) i in.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 20 lutego 2025 r.

zażalenia obrońcy

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 20 marca 2024 r., sygn. akt II KB 27/23

w przedmiocie zawieszenia postępowania w sprawie z wniosku obrońców oskarżonego o wyłączenie sędziego SN Małgorzaty Manowskiej od rozpoznania wniosku obrońcy o stwierdzenie braku spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez sędziego SN Małgorzatę Bednarek - na czas trwania zawieszenia postępowania w przedmiocie zbadania spełnienia przez sędziego SN Małgorzatę Bednarek wymogów niezawisłości i bezstronności w sprawie kasacyjnej oznaczonej sygnaturą II KK 87/23,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

uchylić zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 marca 2024 r., sygn. akt II KB 27/23, Sąd Najwyższy na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. zawiesił postępowanie z wniosku adw. P.

M. działającego z substytucji adwokatów M. P. i K. S. - obrońców oskarżonego K. P. o wyłączenie sędziego SN Małgorzaty Manowskiej od rozpoznania wniosku obrońcy o stwierdzenie braku spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez sędziego SN Małgorzatę Bednarek - na czas trwania zawieszenia postępowania w przedmiocie zbadania spełnienia przez sędziego SN Małgorzatę Bednarek wymogów niezawisłości i bezstronności w sprawie kasacyjnej oznaczonej sygnaturą II KK 87/23.

W uzasadnieniu Sąd Najwyższy wskazał na okoliczność wydania w dniu 6 marca 2024 r. przez Sąd Najwyższy postanowienia o zawieszeniu postępowania w przedmiocie zbadania spełnienia przez sędziego SN Małgorzatę Bednarek wymogów niezawisłości i bezstronności w sprawie kasacyjnej II KK 87/23, do czasu rozpoznania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytań prawnych zadanych przez Sąd Najwyższy w sprawach: I NB 4/23, III CB 40/23, I ZB 11/23. Powołując się na treść art. 22 § 3 k.p.k. uniemożliwiającą w okresie zawieszenia postępowania – zdaniem Sądu Najwyższego orzekającego w sprawie II KB 27/23 – rozpoznanie wniosku zmierzającego do wyłączenia sędziego ze składu sądu wyznaczonego do rozpoznania zasadniczego wniosku o przeprowadzenie postępowania testowego wobec sędziego SN Małgorzaty Bednarek, Sąd ten uznał, że na czas zawieszenia postępowania w sprawie wniosku o przeprowadzenie testu sędziego (art. 29 § 5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, tj. Dz. U. z 2023 r. poz. 1093, należy zawiesić - na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. - postępowanie incydentalne, wskazując, że w związku z podstawą zawieszenia zasadniczego postępowania w przedmiocie przeprowadzenia postępowania testowego, zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie tego postępowania incydentalnego o wyłączenie sędziego ze składu sądu procedującego w postępowaniu testowym.

W dniu 28 marca 2024 r. zażalenie na to orzeczenie wniósł obrońca oskarżonego K. P. adw. P. M. na podstawie art. 22 § 2 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej w zw. z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Zaskarżył je w całości i zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść postanowienia, tj.:

1. art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności polegające na zawieszeniu postępowania o wyłączenie sędziego SN Małgorzaty Manowskiej od rozpoznania wniosku obrońcy o stwierdzenie braku spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez sędziego SN Małgorzatę Bednarek, podczas gdy w okolicznościach sprawy nie wystąpiła długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania w tym zakresie, co skutkowało brakiem zapewnienia oskarżonemu prawa do rzetelnego i sprawiedliwego procesu;
2. art. 22 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności polegające na stwierdzeniu, że w okresie zawieszenia postępowania w przedmiocie zbadania spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez sędziego SN Małgorzatę Bednarek nie jest możliwe rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego wyznaczonego do składu sędziowskiego w zawieszonym postępowaniu, podczas gdy rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego nie jest czynnością merytoryczną, a jedynie organizacyjną, która może być podejmowana w toku zawieszenia, co skutkowało niezasadnym zawieszeniem postępowania w przedmiocie wyłączenia sędziego, a w konsekwencji przyczyniło się do pogłębienia zwłoki w rozpoznaniu sprawy oskarżonego przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony ustawą.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, a także poinformowanie go o składzie Sądu Najwyższego wyznaczonym do rozpoznania niniejszego zażalenia oraz o terminie i miejscu posiedzenia z wyprzedzeniem umożliwiającym wzięcie udziału w tym posiedzeniu.

Jak wynika z pieczęci Kierownika Sekretariatu Wydziału II Izby Karnej SN zamieszczonej na karcie 11 akt sprawy, na podstawie zarządzenia Prezesa Izby Karnej SN zażalenie to zostało zarejestrowane w repertorium „KZ” pod numerem 19/24, a następnie przydzielone sędziemu sprawozdawcy (sędziemu SN Antoniemu Bojańczykowi) do składu jednoosobowego.

Obrońca oskarżonego zawiadomiony o składzie orzekającym w sprawie w dniu 23 kwietnia 2024 r. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o zbadanie

spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez sędziego SN Antoniego Bojańczyka wymogów niezawisłości i bezstronności z uwagi na okoliczności towarzyszące jego powołaniu na urząd sędziowski oraz postępowaniu po powołaniu i wyłączenie od rozpoznania sprawy o sygn. akt II KZ 19/24 na podstawie art. 29 § 5 ustawy z dnia 8 grudnia o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2024, poz. 622) w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych w zw. z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (odpis k. 21-41).

Postanowieniem z dnia 19 lipca 2024 r., sygn. akt II KB 12/24, Sąd Najwyższy na podstawie art. 29 § 10 ustawy z dnia 8 grudnia o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2024 r., poz. 622 t.j.) odrzucił wniosek (odpis k. 44-46).

Następnie, w dniu 24 lipca 2024 r. obrońca oskarżonego na podstawie art. 40 § 1 ust. 1 k.p.k. oraz art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 13 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności wniósł o wyłączenie sędziego SN Antoniego Bojańczyka od rozpoznania zażalenia z dnia 28 marca 2024 r. z uwagi na zaistnienie okoliczności skutkujących wyłączeniem z mocy prawa oraz okoliczności mogących wywołać uzasadnione wątpliwości co do bezstronności sędziego w sprawie (odpis k. 48-51, oryginał k. 52-59). Wniosek ten został zarejestrowany w repertorium „KRI” pod numerem 544, a następnie przydzielony sędziemu SN Zbigniewowi Puskarskiemu na podstawie zarządzenia Prezesa Izby Karnej SN (zob. pieczęć Kierownika Sekretariatu Wydziału II Izby Karnej SN zamieszczona na karcie 62 akt sprawy).

Postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2024 r., sygn. akt II KZ 19/24 (KRI 544), wniosek o wyłączenie sędziego od udziału w sprawie pozostawiono bez rozpoznania (k. 64-65).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

Przed przejściem do rozważań dotyczących *meritum* zagadnienia, należało poczynić szereg uwag dotyczących specyficznego układu procesowego niniejszej sprawy, świadczących — w istocie — pewnej trafności diagnozy postawionej w postanowieniu SN z dnia 6 września 2024 r., KRI 544, dotyczącej wystąpienia w

przeciągu paru ostatnich lat wyjątkowo negatywnych zjawisk w systemie prawnym i ustrojowym. Mianowicie Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia stwierdził, że „przebieg postępowania kasacyjnego w sprawie K. P. i związanych z nią sprawach incydentalnych obrazuje destruktywne dla funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości skutki zmian ustawowych wprowadzonych po 2015 r., w pierwszej kolejności dotyczących Krajowej Rady Sądownictwa”.

Częściowo dzieląc tę diagnozę, należy ją jednak uzupełnić o istotne stwierdzenie, a mianowicie o doprecyzowanie, że najcelniejszą ilustracją owych „destruktywnych dla funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości [...] zmian”, o których pisze Sąd Najwyższy w motywach rozstrzygnięcia sygn. *KRI 544*, jest właśnie ostatnie ogniwo procesowe niniejszej sprawy, tj. samo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2024 r. wydane w przedmiocie wniosku o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego od rozpoznania zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego w przedmiocie zawieszenia postępowania z dnia 20 marca 2024 r., w którym sygnalizuje się wystąpienie „destruktywnych dla funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości [...] zmian”.

Rzecz w tym, że przyjęty w postanowieniu SN z dnia 6 września 2024 r. sposób rozstrzygnięcia wniosku o wyłączenie sędziego (pozostawienie wniosku o wyłączenie bez rozpoznania) jest — na co jednoznacznie wskazuje lektura tzw. części rozważeniowej uzasadnienia tego rozstrzygnięcia (a zatem partii uzasadnienia zaczynającej się od słów „*Opisany przebieg postępowania...*” na s. 3) — efektem przejścia przez Sąd Najwyższy do porządku dziennego nad samym wnioskiem o wyłączenie sędziego złożonym przez adw. P. M. w dniu 30 lipca 2024 r. (*k. 52 i n. akt*) i *de facto* merytorycznym rozpoznaniem zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2024 r. wniesione przez adw. P. M., działającego z substytucji adwokata M. P. - obrońcy oskarżonego K. P..

Otóż Sąd Najwyższy — mimo braku kognicji w tym zakresie (przedmiotem sprawy zawisłej pod sygn. II KZ 19/24/*KRI 544*, był przecież wniosek o wyłączenie, a nie zażalenie) — w istocie zajął się rozstrzyganiem sprawy z zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2024 r. w przedmiocie zawieszenia postępowania z wniosku adw. P. M. działającego z substytucji

adwokatów M. P. i K. S. - obrońców oskarżonego K. P. o wyłączenie Pierwszej Prezes Sądu Najwyższego SSN Małgorzaty Manowskiej od rozpoznania wniosku obrońcy o stwierdzenie braku spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez sędziego SN Małgorzatę Bednarek - na czas trwania zawieszenia postępowania w przedmiocie zbadania spełnienia przez sędziego SN Małgorzatę Bednarek wymogów niezawisłości i bezstronności w sprawie kasacyjnej oznaczonej sygnaturą II KK 87/23.

Sąd Najwyższy nie miał do tego żadnej legitymacji procesowej (por. zarządzenie o przydziale sprawy z 1 sierpnia 2024 r., zob. także określenie przedmiotu rozpoznania na posiedzeniu Sądu Najwyższego w dniu 6 września 2024 r. — „w przedmiocie wyłączenia sędziego od udziału w sprawie” — przez Sędziego sprawozdawcę w zarządzeniu o wyznaczaniu terminu rozpoznania wniosku II KZ 19/24/*KRI* 544, odpowiednio *k. 62 i 63 akt*), a jednak faktycznie to właśnie zażalenie adw. P. M. datowane na dzień 28 marca 2024 r. (*k. 2-8 akt*) stało się przedmiotem rzeczywistego załatwienia i finalnego przyjęcia przez skład Sądu Najwyższego orzekający na posiedzeniu w dniu 6 września 2024 r., że cyt.: „Sąd Najwyższy nie jest władny rozpoznać zażalenia, którego system prawa procesowego w ogóle nie przewiduje, w tym wypadku zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego o zawieszeniu postępowania w sprawie o wyłączenie Pierwszej Prezes Sądu Najwyższego SSN Małgorzaty Manowskiej od rozpoznania wniosku obrońcy o stwierdzenie braku spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez sędziego Małgorzatę Bednarek”.

Efektem faktycznego merytorycznego załatwienia zażalenia i uznania, że jest ono niedopuszczalne, było przyjęcie w postanowieniu Sądu Najwyższego sygn. *KRI* 544, że cyt.: „w konsekwencji zbędne, a w istocie błędne jurydycznie, bo afirmujące możliwość rozpoznania wspomnianego zażalenia, byłoby rozpoznanie przez Sąd Najwyższy wniosku obrońcy [...] o wyłączenie sędziego [...] od rozpoznania tego zażalenia”.

Zatem to co, marginalne w sprawie Sądu Najwyższego sygn. *KRI* 544 (kwestia zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2024 r.) stało się głównym przedmiotem rozstrzygnięcia (a nie — tak jak to powinno być w określonych realiach sprawy zainicjowanej wnioskiem o wyłączenie sędziego —

obiter dictum), kwestia wniosku o wyłączenie sędziego, która powinna stanowić przedmiot zasadniczych rozważań Sądu Najwyższego i właściwego rozstrzygnięcia — została zaś w pozbawiony racji sposób zepchnięta do rangi marginesowego *obiter dictum*.

Taka jest jednak sytuacja procesowa w niniejszej sprawie i Sąd Najwyższy obecnie orzeka na tle określonego, spetryfikowanego w określonym kierunku układu procesowego. W tym kontekście należy zatem stwierdzić, że wniosek o wyłączenie sędziego został prawomocnie załatwiony (inna sprawa, że wadliwie od strony procesowej) i ten sposób jego załatwienia przez Sąd Najwyższy przesądza o dalszym procedowaniu w sprawie przez sędziego przydzielonego do jej rozpoznania (por. zarządzenie, k. 11 akt), skoro postanowieniem z dnia 6 zarządzenia 2024 r. Sąd Najwyższy postanowił nie wyłączać sędziego przydzielonego od rozpoznania sprawy z zażalenia na postanowienie SN z dnia 20 marca 2024 r., w sposób prejudycjalny niejako odnosząc się do kwestii procesowej dopuszczalności zażalenia wniesionego przez obronę K. P.. Na aprobatę nie zasługuje — i ponadto nie wywołuje żadnych skutków prawnych — faktyczne „załatwienie” przez Sąd Najwyższy orzekający na posiedzeniu w dniu 6 września 2024 r. zażalenia na postanowienie SN z dnia 20 marca 2024 r. i przyjęcie nietrafnego stanowiska o rzekomej niedopuszczalności zażalenia na postanowienie o zawieszeniu postępowania wydane w toku postępowania odwoławczego.

Pozbawiony jest bowiem podstaw merytorycznych pogląd, jakoby zaskarżone postanowienie SN z dnia 20 marca 2024 r. w przedmiocie zawieszenia postępowania z wniosku o wyłączenie Pierwszej Prezes Sądu Najwyższego SSN Małgorzaty Manowskiej od rozpoznania wniosku obrońcy o stwierdzenie braku spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez sędziego SN Małgorzatę Bednarek - na czas trwania zawieszenia postępowania w przedmiocie zbadania spełnienia przez sędziego SN Małgorzatę Bednarek wymogów niezawisłości i bezstronności w sprawie kasacyjnej oznaczonej sygnaturą II KK 87/23 „nie zostało wydane przez Sąd Najwyższy w toku postępowania odwoławczego”, co miałoby prowadzić do wniosku o niezaskarżalności tego orzeczenia.

Zacząć wypada od zwrócenia uwagi na to, że brak jest jakichkolwiek argumentów przemawiających za dekodowaniem zwrotu użytego w treści przepisu

art. 426 § 2 zd. pierwsze k.p.k., odnoszącego się do postanowień podlegających zaskarżeniu („wydane w toku postępowania odwoławczego postanowienie o zawieszeniu postępowania”) w sposób restryktywny, tj. odnoszący się tylko do postanowień o zawieszeniu samego postępowania odwoławczego. Przeciwnie, analiza przeprowadzona w płaszczyźnie językowej wskazuje w sposób jednoznaczny na to, że przewidziane w tym przepisie i wprowadzone w 2019 r. rozszerzenie zaskarżalności postanowień incydentalnych o postanowienia dotyczące *verba legis* „zawieszenia postępowania” nie wprowadza żadnej dyferencjacji i nie wyłącza z kategorii zaskarżalnych postanowień rozstrzygnięć wydawanych w odniesieniu do postępowań incydentalnych toczących się w ramach głównego postępowania odwoławczego (są to przecież także postanowienia wydane w „toku postępowania odwoławczego”). Gdyby tak miało być, to niewątpliwie ustawodawca poczyniłby stosowne zastrzeżenie w treści przepisu, przez jego doprecyzowanie i wskazanie na to, że jego dyspozycją są objęte wyłącznie postanowienia o zawieszeniu postępowania odwoławczego (postanowienia o zawieszeniu postępowania głównego). Obecne ujęcie tego przepisu takiego ograniczenia nie przewiduje, zatem już sama wykładnia literalna prowadzi do konkluzji, że przedmiotem zażalenia na podstawie art. 426 § 2 zd. pierwsze k.p.k. mogą być — *lege non distinguente* — wszystkie postanowienia o zawieszeniu postępowania wydane w toku postępowania odwoławczego, w tym również postanowienia o zawieszeniu postępowań incydentalnych mających swój przebieg w toku postępowania odwoławczego (a zatem także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2024 r.).

Godzi się dodatkowo zwrócić uwagę na wnioski płynące z analizy przebiegu procesu legislacyjnego, pozwalające na dokonanie istotnych ustaleń dotyczących *ratio legis* przepisu. W uzasadnieniu przedłożenia legislacyjnego (nowelizacji art. 426 § 2 zd. pierwsze k.p.k.) projektodawca tak oto wyjaśnił rację rozszerzenia katalogu zaskarżalnych orzeczeń sądu odwoławczego o postanowienia w przedmiocie zawieszenia postępowania cyt.: „Proponuje się poszerzenie katalogu postanowień wydawanych w toku postępowania odwoławczego, które są zaskarżalne do innego składu tego sądu, o postanowienie o zawieszeniu postępowania. Postanowienie to, choć nie kończy postępowania, to jednak z reguły

na dłuższy czas wstrzymuje jego bieg, co może szkodzić procesowym interesom wszystkich stron. Zasadne byłoby w związku z tym umożliwienie spowodowania kontroli procesowej tego postanowienia wydanego przez sąd odwoławczy.” (*rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw z dnia 21 lutego 2019 r.*, RM-10-18-19, Druk sejmowy 3251, Sejm RP VIII-mej kadencji, Uzasadnienie, s. 53).

Wyraźnie zatem w przedłożeniu legislacyjnym położono akcent na kwestie związane z negatywnym aspektem wstrzymania biegu postępowania, nie zaś na kwestię czysto formalną, tj. czy zawieszenie dotyczy wprost głównego nurtu postępowania (a zatem, że zaskarżalne miałyby być jedynie „postanowienie w przedmiocie zawieszenia postępowania odwoławczego”, czy też wyłącznie nurtu incydentalnego postępowania odwoławczego). Projektodawca nie różnicuje zatem rozstrzygnięć w przedmiocie zawieszenia postępowania z punktu widzenia tego, czy są to decyzje zapadające w głównym nurcie postępowania, czy też decyzje o charakterze wypadkowym, mające jednak bezpośrednie przełożenie na ogólną szybkość, płynność i sprawność postępowania odwoławczego. Nie ma zaś żadnych wątpliwości co do tego, że także rozstrzygnięcie wypadkowe wydane w toku postępowania odwoławczego (takie jak zawieszenie postępowania w przedmiocie wniosku o wyłączenie sędziego, tak jak to jest to w niniejszej sprawie) może doprowadzić do „wstrzymania na dłuższy czas biegu” całego postępowania odwoławczego, skoro w rezultacie będzie ono blokowało dalsze prowadzenie postępowania w przedmiocie nadzwyczajnego środka zaskarżenia. W efekcie może to niewątpliwie „szkodzić procesowym interesom wszystkich stron”. W każdym razie stanowisko o dopuszczalności zaskarżenia postanowienia o zawieszeniu postępowania incydentalnego wydanego w toku postępowania głównego w pełni harmonizuje z założeniami przedłożenia legislacyjnego z 2019 r., na którego pierwszy plan wysunięto merytoryczne zagadnienie tamowania biegu postępowania, nie ograniczając zasięgu działania przepisu (zaskarżalności) do układu procesowego, w którym zostało wydane postanowienie o zawieszeniu postępowania odwoławczego (postępowania „głównego”).

Przechodząc obecnie do zażalenia wniesionego przez adw. P. M., działającego z substytucji adwokata M. P., obrońcy oskarżonego K. P., na

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2024 r. o zawieszeniu postępowania o wyłączenie Pierwszej Prezes Sądu Najwyższego SSN Małgorzaty Manowskiej od rozpoznania wniosku obrońcy o stwierdzenie braku spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez sędziego SN Małgorzatę Bednarek - na czas trwania zawieszenia postępowania w przedmiocie zbadania spełnienia przez sędziego SN Małgorzatę Bednarek wymogów niezawisłości i bezstronności w sprawie kasacyjnej oznaczonej sygnaturą II KK 87/23, należało stwierdzić, że okazało się ono zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w kierunku postulowanym przez jego autora.

Otóż rację ma obrońca, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane z naruszeniem m. in. przepisu art. 22 § 1 k.p.k., zaś naruszenie to miało wpływ na treść zaskarżonego postanowienia. Zawieszając bowiem postępowanie w przedmiocie wniosku o wyłączenie Pierwszej Prezes Sądu Najwyższego SSN Małgorzaty Manowskiej od rozpoznania wniosku obrońcy o stwierdzenie braku spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez sędziego SN Małgorzatę Bednarek Sąd Najwyższy (jak wynika z uzasadnienia postanowienia z dnia 20 marca 2024 r.) przyjął — co nie znajduje adekwatnej podstawy w przepisach regulujących instytucję zawieszenia postępowania — że zawieszenie postępowania głównego (postępowania w przedmiocie tzw. testu niezawisłości i bezstronności — por. postanowienie SN z dnia 6 marca 2024 r.) niejako w sposób mechaniczny przekłada się na bieg postępowania incydentalnego i automatycznie implikuje konieczność zawieszenia postępowania w przedmiocie wyłączenia sędziego od rozpoznania wniosku o przeprowadzenie testu.

Takiej zależności brak, bowiem zawieszenie postępowania głównego (postępowania w przedmiocie tzw. testu niezawisłości i bezstronności) nie stanowi przecież długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie innego postępowania, tj. *in casu* postępowania dotyczącego wyłączenia sędziego. Wbrew temu, co przyjmuje postanowienie SN z dnia 20 marca 2024 r., zawieszenie zasadniczego postępowania w przedmiocie przeprowadzenia postępowania testowego nie jest długotrwałą przeszkodą uniemożliwiającą prowadzenie postępowania incydentalnego o wyłączenie sędziego ze składu sądu procedującego w postępowaniu testowym, bowiem pytania do TSUE wskazane w

treści postanowienia SN z dnia 6 marca 2024 r. związane są problematyką tzw. testu niezawisłości i bezstronności. Nie było zatem podstaw do zawieszenia postępowania wpadkowego (postępowania o wyłączenie sędziego od udziału w sprawie). Obraza przepisów postępowania miała wpływ na treść orzeczenia, co uzasadniało uwzględnienie zażalenia i uchylenie zaskarżonego postanowienia, bez podstawy do wydania rozstrzygnięcia reformatoryjnego. Oznacza to — obecnie — powinność merytorycznego rozpoznania przez Sąd Najwyższy wniosku o wyłączenie Pierwszej Prezes Sądu Najwyższego SSN Małgorzaty Manowskiej od rozpoznania wniosku obrońcy o stwierdzenie braku spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez sędziego SN Małgorzatę Bednarek.

Mając powyższe na uwadze, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

r.g.